

פרשת וירא תשפ"ו

וִירָא אֱלֹהֵי ה' בְּאַלְעָזָר בְּמִרְא (וי, א)

וִירָא אֱלֹהֵי - לבקר את החולה (רש"י)

היה זה בלובי הכניסה למרכז הרפואי 'מעייני הישועה'. מסדרונות בית החולים לבשו חג, הצוות הרפואי היה נרגש, המאושפזים ובני משפחותיהם המתנים כבר לרגע הגדול. בשעה היעודה הגיע מרן הגאון רבי **שמואל הלוי וואזנר** צ"ל לבקר בבית החולים שנוהל בהכוונתו, והכל היו נרגשים לקראת ביקורו של גדול הדור. בין העומדים בשורה הראשונה לקבל את הרב בברכת שלום, עמד גם הגאון רבי **ישראל זיכרמן** שליט"א, רב בית החולים בזמנו, וכיום רבה של אחוזת ברכפלד. הוא לא המתין לברכת שלום בלבד, עז היה רצונו לפרוש בפני גדול הדור שאלה הלכתית אותה נשאל הבוקר על ידי אחד המטופלים. מכיוון שלא ידע כיצד לענות, המתין להזדמנות לשאול את פוסק הדור כיצד יש להורות. לקראת תום הביקור המרומם, ניגש הרב זיכרמן אל הגאון הרב וואזנר, ופרש את השאלה. מדובר ביהודי מבוגר יחסית, הסובל כאבים שונים ומשונים בכל חלקי גופו. הוא מרותק למיטתו, זקוק לעזרת הצוות הרפואי בכל פעולה קטנה כגדולה, וימיו - ובעיקר לילותיו - הפכו לכעין סיוט מתמשך, כשהוא לא מסוגל לסייע לעצמו בכלום, ממש כך. "האם אני יכול לברך 'שעשה לי כל צרכי'?" והלא אני מוגבל כל כך, אין בכוחי לדאוג לצרכי כלל?" - שאל החולה. כשמעו הרב וואזנר את השאלה, ליבו הגדול כבר הבין דבר מתוך דבר... "היכן הוא מאושפז?" - שאל הגאון. "ב'פנימית', בחדר השלישי משמאל..." - השיב הרב זיכרמן, והרב וואזנר ממרום גילו ומעמדו, החל עושה את דרכו למקום. כשהמעלית נפתחה ודמותו של גדול הדור נראתה בפתח המחלקה - נעמד כל הצוות בראת כבוד, דרוכים ונרגשים מהביקור המפתיע. הרב וואזנר חיפש את חדרו של החולה, ומיד שם פעמיו לשם. כשנכנס ונתקל בעיני החולה המדובר, ניכר הצער על פניו של הרב וואזנר. לא קל לראות יהודי סובל כל כך, מחובר לכל כך הרבה מכשירים ומחטים, והוא שוכב חלוש וכאוב כמעט ללא ניע... החולה הבחין לפתע באורח המרומם שנחת בחדרו, וניסה לקום מהמיטה... הרב וואזנר חיווה לו מיד בידיו כי יישב, לבל יטריח עצמו אפילו מעט. הוא התקרב אליו, לחץ את ידו בחום ושאל בהשתתפות: "מה שלומך? איך אתה מרגיש?". החולה נאנח, חיך קלות, ושוב נאנח. הרב וואזנר ניצל את 'פירצת' החיך הקטנטן שעלה על שפתי החולה, ושאל קצרות: "תרצה לשמוע סיפור?". החולה הנהן במבוכת מה, והצוות הרפואי שהלך והתקבץ במקום פער עיניו בסקרנות מי הוא זה החולה האלמוני, אשר גדול הדור הולך לספר לו סיפור במחלקה הפנימית? "היה זה כשהייתי עלם צעיר", פתח הרב וואזנר בהתרגשות וחשף טפח משנות נעוריו, "אני נזכר שכאשר למדתי בישיבת 'חכמי לובלין' בראשות הגאון הנודע רבי **מאיר שפירא** צ"ל, פעם קראני ראש הישיבה לבוא עמו, לבקר יהודי שחלה עד שכבר לא הצליח לקום מהמיטה. התלוויתי לרבי לביקור בביתו של החולה, ומיד כשנכנסנו ראינו כי מצבו אכן קשה מאוד... כשהחולה הבחין בנו, חיך מאזן לאזן, ועל שפתותיו עלתה בת שחוק קלה. זה היה קצת מוזר - אדם במצב כה קשה, בקושי יכול לזוז, והוא מחיך חיוך גדול ורחב?!" לשמחה מה זו עושה?!" מורי ורבי שאל את החולה שאלה זו, ונפעם מתשובתו. וכה השיב החולה: "הייתי שמח לקום לכבוד הבאים במעוני, להגיש להם שתייה קרה, אולי לכבדם בעוגה חמה... אך אין ביכולתי לעשות זאת! הדבר היחיד שאני יכול לעשות כדי לשמח ולכבד את הבאים בצל קורתי, הוא לחיך אליהם, לשמוח על ביקורם, להגיב להם בחיך רחב וגדול. בין כבוד ראש הישיבה! זה הדבר היחיד שאני יכול לעשות לכבוד הבאים לביקור, זו שליחות שלי עלי אדמות, כי זה מה שאני מסוגל לעשות! - האם לא אעשה זאת בחיך גדול ורחב ככל יכולתי, ויותר?". הרב וואזנר סיים לספר, ולחץ בחום את ידי החולה השוכב לפניו. "כשראיתי את החיך שלך, נזכרתי בסיפור הזה. אתה שואל כיצד תוכל לברך 'שעשה לי כל צרכי' כשאינך יכול לעשות דבר? אתה מרגיש חסר יכולות מעש? - הרי יש לך שליחות מיוחדת, יש לך שליחות לחיך! תחיך לאנשים הבאים לביקר, תחיך אפילו לעצמך! תתעודד, בעזרת השם אנשים יצאו ממצב כמו שלך, תחיך ותשמח, 'כי בשמחה תצאון' - מכל הצרות - ותזכה לרפואה שלימה!". הרב וואזנר הוסיף לעודדו במילים חמות ומרגיעות, ואחר כך פנה ויצא מבית החולים. את המשך הסיפור שמענו מכלי ראשון, המעיד עליו כפי ששמענו מהרב זיכרמן, שהתעדכן מהרופא המטפל: באופן מפתיע ויוצא דופן, החל מאותו ביקור השתפר מצבו של החולה. הוא החל לקום ואף ללכת בכוחות עצמו, ומצב בריאותו השתפר באופן מעורר השתאות! מדהים עד כמה גדול הכוח של ביקור חולה, עד כמה הביקור יכול לחולל מהפך

הגמ' בנדרים (ס) מוסיפה ושואלת: מה שכרו של המבקר את החולה [שכח בעוה"ר, מלבד שכרו בעוה"ר?], ועונה הגמ' שהוא זוכה למספר דברים ואחד מהם - 'שמירה מהייוסורים'. הגאון רבי **אליעזר טורק** שליט"א סיפר מעשה שהוא היה לו עד ראייה: היה זה בעיצומו של חג הסוכות תשע"ז בעיר מודיעין עילית. שמחת בית השואבה בבית הכנסת המקומי הסתיימה זה עתה, והקהל השמח אך המותש קמעה החל להתפזר. הערב החל בסעודה גדולה לכבוד האושפיזין, נמשך בריקודים סוערים לצלילי מוזיקה משמחת, והסתיים עכשיו - כשאזלו הכוחות להמשיך לרקוד בהתלהבות, כשכל הקהל השמח והמרקד כבר 'סחוט' מעייפות... על השביל בואכה בית הכנסת, עמד יהודי ועצר את אחד היוצאים מבית הכנסת. "יש כאן, בבני ממול, יהודי חולה שמצבו הבריאותי לא מאפשר לו לרדת ולהשתתף בשמחת בית השואבה. אולי תסכים לעלות אליי, נעשה לו שמחת בית השואבה בבית, נשמח אותו ונשמח עמו קצת?". במחשבה ראשונה, האיש כבר עמד לפתוח את פיו ב'לא' נחרץ, ועל שולי שפתיו כבר עמדו ההסברים על העייפות המכריעה, הריקודים עד עתה, העובדה שהוא מותש וההשכמה למחרת... אבל אחרי רגע של התלבטות התחנך ואמר לעצמו: 'ביקור חולים! לחזק יהודי חולה בעיצומו של חג השמחה! לשמח את לבו! היש שמחה חשובה מזו? תתגבר, תעלה לבקר, תעלה לשמח!'. פחות מחצי דקה חלפה, והיהודי העיף כבר היה במדרגות המובילות לביתו של החולה. הוא נשם עמוקות, התחנך באנרגיות חדשות, חיך בגבורה עילאית ונקש על הדלת. "גוט מיועד!" קרא לחלל הסלון שכבר שהו בו כמה יהודים, "אוי, ושמחת בחגך..." - הוא מזמר בגרון ניחר, והכל מצטרפים לריקוד המרומם... כאילו לא רקד עד כלות הכוחות אך לפני כמה דקות, כאילו זו לו שמחת בית השואבה הראשונה השנה. הוא שותה מעט יין, מברך את החולה בבראות איתנה, מאחל כי השמחה תועיל לרפואתו, ואינו פוסק מלרקד בשמחה: "אוי אך אך שמייה, אך אך שמייה...". החולה ישב למול המרקדים, פניו קורנות משמחה וכולו שרוי באושר. לרגעים ספורים אף אזר מספיק כוחות והצטרף לריקוד - עובדה שהעידה על השיפור המיידי במצב רוחו. הוא שמח עד אין קץ, התעודד והתרגש עד דמעות, וכל בני משפחתו הודו למבקרים על שמחת בית השואבה המאוולתרת לכבוד החולה האומלל... בשעת חצות ליל התפזרו המבקרים, וגם מידענו יורד במדרגות הבנין לכיוון ביתו. לפתע, מול עיניו, הוא מבחין באשה המחליקה על שלולית שמן שנשפכה על המדרכה, מועדת ונופלת לכביש, תוך כדי 'גלגול ראש' של ממש, ונסיונות להיאחז במוט ברזל, עד שהיא צונחת על האספלט גונחת מכאבים... הוא מתקרב למקום, כשאצבעותיו כבר מחייגות למוקד מד"א. "היא נפצעה ללא ספק", הוא מהרהר, "מי יודע מה חומרת הפציעה... זה לא פשוט לאשה ליפול ככה..." הוא מהרהר, וכשהוא מגיע אליה הוא מזהה מתוך החשיכה כי האשה שנפלה, האשה שמעדה מול עיניו, האשה שהשתטחה על הכביש גונחת מכאבים, אינה אלא - - - אשתו! אוי, ריבונו של עולם! כל המחשבות הנוגות על גורל האשה שנפלה, התחלפו בפחד אמיתי, בבעתה של ממש. הדאגה לגורלה, הפכה לאימה. יללות האמבולנס המתקרב - רק הגבירו את המתח לשיאים... האשה פונתה לבדיקות מקיפות, וכמה שעות מאוחר יותר כבר שוחררה לביתה. צילומים נערכו, רופאים סקרו, כל עצם נבדקה - הכל תקין, שלם, בריא! כמה מכות יבשות וסריטות קלות מהן התאוששה כעבור ימים בודדים, וזהו! ביום המחרת, סיפרה האשה: 'עברתי ליד הבנין, ושמעתי את קולות השמחה והריקודים מלמעלה. לא כל כך הבנתי מה פשר הריקודים והשמחה בבית רגיל ושגרתי, אך אחרי שנפלתי וניצלתי - הבנתי כי הריקודים הללו, שמחתו של החולה שגם בעלי היה שותף פעיל בה - היא שעמדה להצלה, היא ששמרה עליי בעת הנפילה הקשה והותירה אותי בריאה ושלימה ללא פגע!'. כשיהודי משתתף בצער זולתו, מבקר את חברו

החולה, מחזק ונושא בעול סבלו של רעהו - הוא ומשפחתו זוכים להינצל מסאת הייסורים, מוותרים להם משמים על העונג המפוקפק להיות חולים בעצמם. ביקור חולים הוא 'תעודת ביטוח' אמיתית למניעת מחלות, להצלה מן הייסורים. הבה ניקח את המסר הזה אל ליבנו, נאמץ אותו בחום: ביקור חולים אולי לוקח זמן, לפעמים יכול לגרום למבוכה, איבנו יודעים מה המילים הנכונות או שאין לנו את הפנאי. ועדיין, כדאי להתאמץ ולהתחזק לקיים את המצוה הזו, כדאי כל כך לבקר את החולה ולעודד את רוחו, למען החולה - וגם כי המבקר את החולה מציל את עצמו ומובטח לניסים של ממש מיד האב הרחום שבשמים!

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא' - הרב אשר קובלסקי]

יִקְחֻ זָא מַעֲטַ מִיָּם וְגו' (יח, ד)

תנא דבי רבי ישמעאל: בשכר שלושה - זכו לשלושה, בשכר חמאה וחלב - זכו למן, בשכר 'והוא עומד עליהם' - זכו לעמוד הענן, בשכר 'יוקח נא מעט מים' - זכו לבארה של מרים (ב"מ 19:)

כשיהודי עושה חסד, הקב"ה לא נשאר חייב. המילה 'חסד' מורכבת משתי מלים - חס וד' .דהיינו שבורא עולם חס על אותו אדם העושה חסד עם זולתו והוא זוכה לישועות מעבר לגדר הטבע. הרה"ק רבי שלמה גולדמן מזוועיל צוק"ל היה אומר: "בכל פסיעה ופסיעה שעושה אדם למען זולתו, חוסך הוא בכך אלף פסיעות עבור עצמו!".

שנים רבות לאחר נישואיהם היו בני הזוג, מהמשפחות החשובות שבארצות הברית, חשוכי בנים ל"ע. הם דרשו ברופאים שונים, הגיעו לפרופסורים בעלי שם עולמי, אולם כל אלו לא הועילו להם. בצר להם הם פנו לרבנים, התפללו ושפכו את ליבם אצל שוכני עפר בנוסף לקיום של סגולות רבות, אולם נראה היה כי שערי שמים נעולים בפניהם, והם נותרו עשירות שנים חשוכי בנים. עד שלפתע פתאום לאחר עשרות שנות עקרות, הגיעה ישועתם הגדולה, ונולד להם ילד אחד בלבד, עלם חמודות מוצלח מאוד בכל ענייניו. אחד מקרובי הבעל ביקש להבין כיצד זכו לכך. ואכן לאחר הפצרות רבות חוזרות ונשנות, ולאחר שנים, הסכים הבעל לגלות את אוצנו, וכך היה המעשה: כידוע, הוצאות הלימודים הפרטיים בארצות הברית מגיעות לסכומים גדולים ולעיתים מתקשים ההורים לעמוד בסכומים אלו. יהודי אחד המתגורר באמריקה, שפרנסתו הייתה בדוחק, לא היה לו מספיק כסף עבור תשלום שכר לימוד לבתו בת החמש-עשרה שלמדה בסמינר המקומי. הנהלת הסמינר שלחה בתחילה עם הבת את ההודעה, שעליהם להסדיר את התשלום. לאחר מכן ניסו ליצור קשר טלפוני, ומאחר ועניין התשלום לא הסתדר, נאלצו לשלוח מכתבי אזהרה. אולם אותו יהודי בשל מצבו הכלכלי הקשה, לא יכול היה לשלם, ולפיכך בחר להתעלם מהבקשות החוזרות ונשנות של הסמינר. בסיכומי של עניין כשלא נענו, נאלצו הללו להוציא את הבת בבושת פנים מן הסמינר. קשה לתאר את גודל בושתה וצערן של הבת. ולאחר שהסיפור התפרסם כאש בשדה קוצים בקרב בנות הסמינר ומשפחותיהם, וכן בקרב שאר אנשי הקהילה, אף הוריה סבלו ביזיונות ובבושת. סיפור זה הגיע לאוזני בעל המעשה ונגע מאוד לליבו. אולם, למגינת ליבו מצבו הכלכלי גם לא היה כ"כ מזהיר, בלשון המעטה. הוא התייעץ עם אשתו, והם הגיעו למסקנה, שכדאי לגשת למוסד בו הנערה למדה ולנסות להגיע להסכם בדבר התשלום עם ההנהלה. וממחשבה למעשה הוא ניגש אל מנהל הסמינר, ובתחילת דבריו התנה עמו שיישאר הדבר בסוד ביניהם ושום אדם שבעולם לא יידע מההסכם הזה. הם ישבו במשרדי הסמינר, וחישבו את עלות שכר הלימוד של אותה נערה בכל שנות לימודיה בסמינר. החישוב הגיע לסכום של שבעת אלפים דולר! סכום זה לא היה ביד מספר הסיפור והוא ביקש שיפרסו את החוב. המנהל שאל אותו, מהו הסכום החודשי שהוא יכול לעמוד בו. הלה השיב לאחר מחשבות רבות, כי יכול להפריש ממשכורתו סך 100 דולר בכל חודש. ובחישוב מהיר מדובר בהוצאת קבע של 70 חודשים בכדי לשלם חוב זה! מדובר בכמעט שש שנים רצופות בהם ישלם עבור הנערה... הדברים סוכמו ומנהל הסמינר החתימו על כך. מאחר שהבעיה המרכזית סולקה, והתשלום עד סוף הלימודים סודר, התקשר המנהל למשפחה ואמר להם, כי הנהלת הסמינר התכנסה כדי לדון על כך והוחלט להשיב את הנערה לסמינר ללימודים. "בנוסף", מוסיף המנהל ואומר, "הוחלט לפטור אתכם מכל תשלום עד סיום כל שנות הלימודים בסמינר!". אי אפשר לתאר את השמחה העצומה של אותה משפחה לשמע הבשורה הטובה. וכמובן, המנהל כפי שהתחייב בפני בעל המעשה, לא גילה לאיש מה גרם לשינוי ההחלטה של הנהלת הסמינר וכיצד התחולל הנס בו הנהלה הסכימה לקבלה מחדש... והנה, תיכף לאחר אותו מעשה נאצל, בורא עולם שילם לזוג, והם נושעו בבן!... ילד מדהים ומוצלח שחוט של חסד משוך על פניו ומוצא חן בעיני כל רואיו, ובעת הסיפור כבר היה אותו בחור בגיל 16.

היה זה בראשית קיץ תשס"ד. אל מלון בירכתי עיירת הנופש הציונית דאבוס שבשווייץ הגיע ר' אהרן א. עם בני משפחתו, על מנת לנפוש בו שבוע ימים. במהלך ימי הנופש חל גם יום השבת, יום שכולו עונג ומנוחה, ובצאת השבת, לאחר סעודת מלווה מלכה, יצאו בני המשפחה לטיול בנופים הקסומים. כששבו

למלון היה זה כבר בשעת חצות הלילה, ולהפתעתם גילו שבגינת הלובי שבקדמת המלון יושבים בחוסר מעש זוג הורים ובתם שנפשו במלון בימים האחרונים, ומזוודותיהם וצורותיהם לצידם. ר' אהרן ניגש מיד אל האב, מבקש להבין מדוע המשפחה על חבילותיה 'זרוקה' בחצר המלון, ללא קורת גג לראשם... עד מהרה התבררה התמונה: הטיסה לישראל יוצאת עם שחר, ואילו המלון מחייב פינוי חדרים עד השעה 12 בלילה, ואם לא עומדים במועד זה יש לשלם עבור יום נוסף. לפיכך, החליטו בני המשפחה לפנות את חדרם לפני חצות הלילה, כשאת המשך הלילה - עד השעה שלוש וחצי לפנות בוקר - יעשו בגינת המלון תחת כיפת השמים! על אתר הודיע ר' אהרן, כי משפחתו יכולה להצטמצם לשני חדרים, כדי להקצות למשפחה הזו חדר אחד - קורת גג למשך השעות שנותרו עד הטיסה. אך אבי המשפחה סירב בנימוס להזמנה, והם נפרדו זה מזה בלחיצת יד ואיחולי נסיעה טובה. בשעה 3:00 לפנות בוקר התעורר ר' אהרן, ומחשבותיו נשאוו אל המשפחה הממתנה תחת כיפת השמים. 'בוודאי הם נרדמו קלות ועתה עליהם להתעורר, איך יצליחו לשאת את כל חבילותיהם ומזוודותיהם באמצע נמנם לילה? איך יסתדרו בהעברת המזוודות לרכב?' - מהרהר ר' אהרן, וכבר הוא מתלבש ונועל נעליים, מבקש לרדת אליהם ולסייע. בני ביתו תמרו לנכח כוונתו, לקום באמצע הלילה ולרדת לסייע למשפחה שעוד רגע עוזבת את המלון, אך ר' אהרן נותר נחוש: "זה לא רק לסייע להם לסחוב את המזוודות, זה גם לתת להם חפצות שוקולד לטיסה, וגם ללוות אותם - שזו מצוה הלכתית חשובה. ובכלל, לתת להם תחושה טובה טרם צאתם לדרך, הקלה היא בעיניכם?". חושך, אפילה למלוא האופק. אף פרה שוויצרית אינה גועה במרחקים, עיצומו של הלילה. בני המשפחה מישראל מחלצים את עצמותיהם מכורסאות גינת המלון, נרעדים מצינת הטל שירד עליהם לאורך השעות האחרונות. הם מחפשים את המזוודות והחבילות שסביבם, בולשים לראות אם לא שכחו משהו, ובלאות מתחילים לנוע לכיוון הרכב... ולפתע, כאלומת אור באפילה, מתייצב ר' אהרן. "באתי לומר לכם נסיעה טובה!" - הוא אומר בחיוך רחב. "תנו לי לסחוב, תנו לי. אתם עייפים, ולפינים עוד דרך לשדה התעופה ואחר כך טיסה. תנו לי לסחוב!" - הוא אומר, וכבר הוא מגלגל לפניו עגלה טעונה מזוודות בדרכו לרכב שבחניה, ולא נחה דעתו עד שהעמיס וסידר את המזוודות ברכב, וגם העניק למשפחה חפצות שוקולד שוויצרי, שיהיה להם 'מתוק בפה'... "נסיעה טובה!" - הוא מכריז בחיוך רחב. אבי המשפחה לא מוצא מילים להודות לו, ומנפנף בשלום ידידותי במבוכת מה. חולפת שנה, וביום מן הימים נוחתת בתיבת הדואר של ר' אהרן הזמנה לחתונת הבת של אותה משפחה. ר' אהרן פותח את ההזמנה, השם מוכר לו, ועד מהרה הוא זכר בסיפור ההוא. הוא מבחין שהחתונה תתקיים בירושלים - בעוד הוא תושב בני ברק, ועל אתר הוא מציין בלבו כי יפה שנשלחה לו הזמנה, אם כי הקשר ביניהם אינו מחייב אותו לנסוע לירושלים. עוברים יומיים, והנה שיחת טלפון. "ר' אהרן היקר, קיבלת את ההזמנה שלנו?" - שואל אבי המשפחה בידיות מופגנת. "בוודאי, קיבלתי, 'מזל טוב' והרבה נחת. בוודאי אתה משער שקשה לי לבוא לירושלים, אני ממעט לצאת מחוץ לעיר!" - מתנצל ר' אהרן, תמה על עצם השיחה הטלפונית... "לא ולא, ר' אהרן, אתה חייב לבוא! אתה פשוט חייב! אתה המחונן הראשי, כל החתונה הזו היא רק בזכותך! אני חייב שתבוא!" - קורא אבי הכלה בהתלהבות נרגשת... "מה קרה? החתונה בזכותי? מה כבר עשיתי?" - שואל ר' אהרן כשגבותיו מתעגלות בתדהמה, "מה הקשר אליי?". "זה הכל בזכותך, החתונה הזו, הבת הזו, הכל בזכותך!" - פורץ המחונן בבכי, ומגלה את הרקע לחופשה ההיא: "הלא תדע רבי אהרן יקירי, שאיני בעל אמצעים לשאת בעלויות של חופשה כזאת, זה גם לא באופי שלי. אבל קרה מה שקרה, בתי היקרה והאהובה סטתה מדרך החינוך שהקינינו לה, מצאה את החברות הלא נכונות, ועוד רגע היתה מאבדת את עולמה הרוחני בשתי ידיה...". ר' אהרן נפעם. עדיין לא הבין מה הקשר אליו, אך מבועי הרגש של המחונן לא הותירו לו פנאי להשחיל שאלה. המחונן המשיך: "בעצת יועצים שונים, הוחלט שניסע יחדיו, ההורים והבת, לחופשה בשווייץ. אולי אם נשהה יחד, רחוק מהסביבה המוכרת, נמצא מסילות לליבה, נצליח לשוב ולחבר אותה אלינו ואל כור מחצבתה. אבל למרבה הצער, לכל אורך שבוע החופשה היא נותרה אטומה, לא אבתה לשמוע, ליבה לא נפתח וזו כדי סדק קל...". "ואז", המחונן עצר לרגע כדי להסדיר את יבבותיו, "הגעת אתה. בעיצומו של לילה, בשיא האפלה. בתי ראתה אותך - יהודי לא צעיר, שקם ממיטתו כדי לסייע לאחיו הזקוק לעזרה, עושה הכל כדי להעניק תחושה טובה, מתמסר באופן כה יוצא דופן למען זולתו - וזה מה שפתח לה את הלב! ואם היא עומדת להינשא עכשיו לחתן בן תורה - זה רק בזכותך. עד הרגע שראינו אותך - דבר לא הועיל. רק המפגש עם החסד הטהור שלך, המראה של יהודי שעושה חסד ללא כוונת תועלת, כבוד או תמורה כספית - זה מה שהמיס את לבה, והשיב אותה לאמונתה וטהרתה!". "רבי אהרן יקירי!" - חתם המחונן את השיחה, "לא אוכל לשמוח בחתונה בלעדיך, הרי כל החתונה היא הודות למעשיך הנאצלים, שוש עמי משוש!" - כמעט התחנן המחונן. ור' אהרן משנה את תוכניתו וקובע מיד כי ישתתף בחתונה לכל אורכה...

[מתוך 'פניני פרשת השבוע']